

לוי, יעקב

יעקב, בן לידיה ושלמה ז"ל, נולד ביום כ"ד בטבת תשי"ד (30.12.1953) בתל-אביב. הוא סיים את לימודיו היסודיים בבית-הספר "א"ד גורדון" בבתי-ים, ואת לימודיו התיכוניים סיים בבית-הספר התיכון-עירוני א', אף הוא בבתי-ים. ג'קי, כפי שכינהו בחיבה בני משפחתו וידידיו, היה ילד מוכשר, שאהב לשיר ולדקלם עוד בהיותו בפעוטות. הגננת הצטערה שעליה להיפרד ממנו אחרי שנתיים של היכרות וחיבה ביניהם, ולכן הציעה

לאמו של ג'קי להשאיר אותו שנה נוספת אצלה. כשהלך לבית-הספר היסודי כבר היה מוכן ומזומן ללמוד, לאחר שלוש השנים שבילה במשחקים, והוא הקדיש את עצמו כולו לאתגר החדש. לג'קי הייתה דרך משלו להכנת השיעורים: הוא נהג להשתרע על השטיח, ראשו שעון על הרצפה מתחתיו. מחברותיו הצטיינו בסלסולים ובקישוטים. בהיותו בן שמונה שנים בלבד, הצטרף לתנועת-הנוער "הצופים" והיה משתתף פעיל בכל המתרחש ב"קן" התנועתי. כשהיה בן חשע החל מנגן בגיטרה. את שיעוריו קיבל בשעות הפנאי שלו, ובהן היה גם מתאמן. לג'קי היו גם תחביבים אחרים: הוא אהב לצייר ולכתוב חיבורים ואהב לרוץ למרחקים ארוכים, במיוחד במסלול 800 המטר. הוא הצטרף כחבר ל"הפועל" ובמסגרת זו השתתף בפעולות ספורט רבות, לרבות שחייה ממושכת בים הפתוח ורכיבה על אופנים. ג'קי סיים את לימודיו היסודיים בהצטיינות, ואופקיו התרחבו כשעבר לבית-הספר התיכון. בבית-הספר התיכון הצטיין בלימוד השפות אנגלית, ערבית וצרפתית. הוא אהב דקדוק והצטיין גם בהיסטוריה. בינו לבין המורה להיסטוריה נתפתחו יחסים של הערכה הדדית עמוקה, שהתבטאה בויכוחים ארוכים ורציניים. איש לא הרים את קולו בויכוחים אלה וג'קי היה שוקל כל מילה שאמר, וכך עשה גם המורה. את תעודת הבגרות שלו עשה במגמה של מזרחנות, ונרשם לעתודה האקדמית למגמה זו. חברים רבים היו לו, עמם נהג לשנות בירה — כשהיה אסור עדיין. עמם הלך לערבי הווי, לשיר בלוויית הגיטרה שלו ולבלות. הם היו "השלישיה הסודית". חבריו זוכרים במיוחד את צחוקו המידבק. הם כינו צחוק זה בשם "צחוק הבוכה הסיני", במבחר המלים שיצרו לשימוש החבורה. זמן ממושך נותר לג'קי עד גיוסו, וכל בקשותיו להתגייס הושבו ריקם, על שום גילו הצעיר. לכן פנה ביזמתו לנח"ל והופנה ל"גרעין יתרת", שבקיבוץ צרעה. כך התנדב לשרת בנח"ל, כדבר הטבעי והמוכן ביותר, שכן לכך חונך מילדות. ג'קי מצא חברים בגרעין והשתלב מיד בחברה החדשה. בשנת 1970 מת עליו אביו.

יעקב גויס לצה"ל במחצית נובמבר 1971. לאחר סיום הטירונות ולאחר שהשתלם בקורס חובשים קרביים ובקורס צניחה, הוצב לשרת בתפקיד רובאי וכן בתפקיד חובש קרבי בנח"ל המוצנח. גם כאן יצר קשרים חברתיים רחבים ומסועפים, ובמיוחד התיידד עם הרופא במרפאה. הם נהגו לשוחח ארוכות, ובהגיע הרגע שג'קי נאלץ ללכת עם חבריו — נפרד ממנו הרופא בצער רב. בחופשותיו מן הצבא נהג ג'קי לקפוץ הביתה ולדרוש בשלום האם והאח, ומיד המשיך הלאה לקיבוץ, אל "החברה" שלו מן הגרעין. ג'קי לא נהג לשתף את משפחתו בבעיות שהעסיקו אותו ותמיד הראה עצמו בריא ושמח. רק מחבריו שמעו בביתו את הסיפור על המצנח שלא נפתח מעליו יום אחד, וסיכן את חייו. במלחמת יום הכיפורים יצא ג'קי בנגמ"ש לחלץ פצועים והרוגים מתל א-סאקי שברמת הגולן. ביום י"א בתשרי תשל"ד (7.10.1973) בהסתערות על התל נפגע חברו צביקה. ג'קי רץ אליו ובהגישו לו עזרה נפגע ונהרג. הוא הובא למנוחת-עולמים בבית-העלמין של קיבוץ צרעה. השאיר אחריו אם, אח ואחות. לאחר נופלו הועלה לדרגת רב-טוראי.

במכתב תנחומים למשפחה השכולה כתב מפקדו: "היכרנו את יעקב כאדם וכחייל, כחבר-משלנו, היה יקר לנו". משפחתו וקיבוצו הוציאו לאור חוברת לזכרו.